

DE GANSJES GANZEWINDEL

Klucht in vier bedrijven

door

HUB FOBER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE GANSJES GANZEWINKEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HUB FOBER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Astrid: oudste dochter Ganzewinkel, weerbaar en vindingrijk;

Cindy: tweede dochter en ook lang niet hulpeloos;

Hilke: de jongste, nog een beetje naïef, maar net zo min 'n onschuldslam;

Sjaan: het al ietwat belegen, op de huwelijks staat vlissend, huisfactotum;

Riek: masseuse en Amor's bemiddelend tussenpersoon;

Gwenda: melancholieke maar uiterst geraffineerde kerkhofdistel;

Anton: Ganzewinkel himself, eigenwijs, doldriest en rare bokkesprongen makend.

DECOR:

Gespeeld wordt in een doorsnee huiskamer. Vanuit de zaal gezien links voren een deur, waarachter Hilke vanaf het tweede bedrijf haar atelier heeft, rechts achter (*korte kant*) deur waarachter Cindy vanaf het tweede bedrijf haar taalinstituut heeft, rechts voren deur naar woonruimte van Anton. In achterwand open doorgang. Links daarvan op achtergrond grote driezitsbank. Rechts van doorgang, overwegend op de voorgrond, bescheiden tafel met drie stoelen en op de achtergrond een kast. Verder dienen aanwezig te zijn een boekenrek met wat boeken en een bos bloemen in een vaas zonder water. Dagen, uren, jaartal etc. zijn volstrekt onbelangrijk.

KLEDING:

Voor de drie dochters is deze bij hun eerste optreden in de tekst aangegeven. In de pauze wisselen, maar wel in dezelfde stijl, d.w.z. heel zedig. Gwenda mag gerust modern gekleed zijn, maar wel op een wijze die past bij een melancholieke figuur; na de pauze iets anders; bij vierde bedrijf weer op als de eerste keer. Riek mag luchtig vrolijk gekleed zijn, vaker iets anders, maar wel telkens met een vast merkteken van haar beroep, bijvoorbeeld wit kapje; heeft ook altijd soort masseusetas bij zich. Sjaan ook luchtig, niet als een tiener, maar ook beslist niet degelijk en somber. Van tijd tot tijd ook graag iets anders. Algemeen voor Gwenda, Riek en Sjaan: moeten zo gekleed zijn, dat er een zo groot mogelijk contrast bestaat tussen hen en de oerdegelijk geklede dochters. De figuren Joop en Klaas (*figurantes*), hoeven geen uitleg, staat in tekst. Anton gewoon, zonder kapesones.

EERSTE BEDRIJF

Sjaan zit gemoedelijk aan tafel met kop koffie, leest krant.

Anton (*op uit zijn kamer, neemt plaats op bank, nors*): En maar koffie slurpen. Kun je dat niet net zo goed thuis doen?

Sjaan: Veel beter nog en gegarandeerd gezelliger.

Anton (*nors*): Waarom maak je dan niet dat je thuis komt?

Sjaan: Omdat jij het hier alleen niet klaarspeelt.

Anton: Nonsens, ik zou me ook zonder jou wel hebben weten te redden.

Sjaan: Och nee, en wie had hier dan al die jaren het werk moeten doen en die drie arme bloedjes moeten grootbrengen?

Anton: Die zou ik ook wel zo ver hebben gekregen zonder jouw hulp.

Sjaan: Welzeker. Door ze kort te houden, te verbieden wat maar te verbieden valt en hen te kleden als oude wijven.

Anton: Als ik er niet zo goed op gelet had, zouden hier nu drie van die discoflodders rondlopen.

Sjaan (*gaat naast hem zitten, schuift steeds stukje dichterbij, hij steeds 'n stukje op*): Humeurig ben je helemaal niet, o nee. Maar eh, vind je niet dat er toch wel bepaalde dingen zijn die ons met elkaar verbinden?

Anton: Niet dat ik weet.

Sjaan: Ben je dan vergeten dat ik Anneke op d'r sterfbed beloofd heb me om jou en de drie meisjes te zullen bekommeren?

Anton: Kan ik me niets van herinneren.

Sjaan: Och zo. Dan zal 't je ook wel ontschoten zijn dat "ik" 't uiteindelijk geweest ben die dat koffertje gevonden heeft. Ik had 't ook voor mezelf kunnen houden.

Anton: Had 't maar gedaan, was mij 'n hoop zorg bespaard gebleven.

Sjaan: Ben je toch zelf schuld. Had 't zaakje dan naar de bank gebracht. Wie laat ook zo'n stoot geld rondslingeren.

Anton: Op de eerste plaats is dat koffertje afgesloten, op de tweede plaats kent buiten jou en mij niemand de inhoud en op de derde plaats: hoe had ik bij de bank de herkomst moeten verklaren van die twee miljoen?

Sjaan: En bovendien ben je ook nog te bescheten geweest om zo af en toe eens zelf wat van dat geld te gebruiken.

Anton: Zeker, jij had liever gezien dat ik m'n leven op 't spel zette.

Sjaan: Nou zeg, men kan ook overdrijven.

Anton: Overdrijven? Omwille van dat geld heeft die schurk al iemand van kant gemaakt. Daar heeft hij twintig jaar voor gekregen en die

zijn nu zo te zeggen om. Met andere woorden: binnen de kortste keren kan hij hier voor de deur staan en stel dat 't dan niet klopt. 'n Moord meer of minder maakt dat volk niets uit.

Sjaan: Ach kom, hij zal 't beslist niet allemaal geteld hebben.

Anton: Nee moet je knikken! Amper nadat hij gearresteerd was kreeg ik al 'n brief van een of ander vrouwspersoon, waarin het bedrag precies genoemd werd, evenals in alle andere die daarna...

Riek (*op midden*): Aha, Romeo en Julia op de hobbybank.

Anton (*springt op*): Och, wat zijn we toch weer lollig. 't Is al erg genoeg dat ik me van jou elke dag moet laten folteren, zonder dat ik daar ook nog stomme opmerkingen bij cadeau krijg.

Sjaan: Riek, hij heeft de mopperplaat opstaan, en als hij in z'n botten net zo stijf is als in z'n hersens, kun je je lol vandaag wel op.

Riek: O nee, is 't alweer zo? Meneer Ganzewinkel, (*oogcontact met Sjaan*) ik heb 't u al zo vaak gezegd, dat alleen-zijn is niets voor u, daaraan gaat u ten gronde. Het wordt de hoogste tijd dat u een nieuwe levenspartner zoekt.

Sjaan (*oogcontact met Riek*): Juist Riek, dat heb ik 'm al zo vaak gezegd. En hij zou er niet eens ver voor hoeven te gaan.

Anton (*af in zijn kamer*): Allé Riek kom. Jouw grove handen zijn beter te verdragen dan haar fijn gesnater. (*Riek met hulpeloos schouderophalen richting Sjaan achter Anton af*)

Astrid (*op midden, boven hooggesloten, maar wel in korte broek, tot achter haar opkomende Hilke*): ...En voor ze het werkelijk begreep was Henk er al lang van tussen.

Cindy (*mee op, ook hooggesloten, net als Hilke, maar bovenste twee knoopjes los, tot Hilke, die haar voorgaat*): ...en dan dat gezicht! (*beide handen bezijden haar hoofd*) Zo'n biet zeg ik je!

Sjaan: Kinders, rustig rustig, denk aan pa!

Hilke (*met opgestoken haar, waaromheen bandje*): Hoezo? Die doet toch zeker z'n dutje?

Sjaan: Welnee, de masseuse is bij 'm, kon vandaag niet eerder. (*dan ontzet*) O nee Astrid, een korte broek? Als pa dat ziet laat hij je benen afzagen tot aan je kont! (*Hilke en Cindy al druk bezig met zakdoek lippenstift en rouge te verwijderen, meer suggestie dan echt doen*)

Astrid (*geschrokken, beide handen op haar benen*): Hemeltje... (*ziet haar zusjes bezig*) En ik heb verdorie geen zakdoek bij me.

Sjaan (*komt met zakdoek*): Kom maar vlug. (*deft Astrid's lippen, spuugt op zakdoek, wrijft over rouge, meer suggestie dan echt doen*)

Cindy: Shit, dat je je nog niet eens 'n beetje mag opmaken.

Hilke: Opmaken? Dat is nog niet 't ergste. Kijk liever eens hoe we er

bij lopen. Pa leeft nog in de middeleeuwen.

Astrid: Laat maar Sjaan, zo zal 't wel genoeg zijn.

Cindy: Zo is 't precies. Pa is toch niet meer van deze tijd. En sowieso, toen ma nog leefde waren wij voor haar en pa altijd de drie gansjes en hebben jullie hem dat nog ooit horen zeggen?

Astrid: Natuurlijk hebben jullie gelijk. Maar laten we ondertussen blij zijn (*slaat arm om schouder Sjaan*) dat we Sjaan hebben.

Hilke (*raakt Sjaan ook aan*): Dat is waar. Wat hadden wij in al die jaren zonder onze engelbewaarder moeten beginnen.

Cindy (*raakt Sjaan ook aan*): Sjaan, eerlijk waar, als jij niet bij ons was gebleven, zou ik hier al lang vertrokken zijn.

Sjaan (*omvat de drie*): Kinders, vergeet niet, toen ma stierf was dat een enorme klap voor pa en ik geloof dat hij er nog niet helemaal overheen is. Daarom mogen jullie 't hem ook niet kwalijk nemen als hij zo af en toe een beetje uit de toon valt.

Cindy (*maakt zich los*): Ophouden Sjaan, ik krijg er 'n echt grafkelder-gevoel van. (*groep lost op, Astrid haalt kandelaar met kaars uit de kast*)

Hilke: Een beetje uit de toon vallen mag gerust, maar daarom hoeft hij nog niet het hele orkest in de vernieling te helpen.

Sjaan (*zorgvol*): Astrid, beginnen jullie nu alweer met dat gedoe? Geloof me kind, vandaag of morgen pakt dat nog eens verkeerd uit. Toegegeven, ma is te vroeg moeten gaan, evenals oom Daan. Maar die de hemel ons ontnomen heeft dient men met rust te laten.

Astrid: Kom Sjaan, dat kan toch geen kwaad... En stel dat 't eens lukt.

Sjaan: Jullie maken je toch zelf iets wijs... En trouwens, nu kan 't toch niet, want Riek zal wel zo klaar zijn met pa.

Astrid (*met zusjes af midden*): Geeft niet... proberen we het straks wel als pa slaapt.

Sjaan (*loodst hen af*): Ja ja, ga nu maar, ik heb liever niet dat pa jullie zo ziet. (*Sjaan zet kandelaar terug in kast*)

Riek (*op kamer Anton*): Zo, dat zit er weer op, en je had gelijk. Ik heb 'm nog nooit meegemaakt als 'n toonbeeld van beminnelijkheid, maar zoals vandaag... En ik zeg je: voor iedereen hier was 't nog 't beste als jullie zouden trouwen.

Sjaan: Maar Riek, daar werk ik toch al jaren naar toe. Maar ik heb de indruk dat Anton helemaal niet wil.

Riek: Kom kom, niet zo somber. Ik zal zo voor en na wel eens proberen hem 'n zetje in de goede richting te geven.

Sjaan: Riek, ik weet 't niet. Hij zegt nooit eens iets vriendelijks tegen me en altijd maar grommen en mopperen.

Riek: Maar Sjaan, dan gaat 't toch de goede kant uit.

Sjaan: Hoezo?

Riek: Weet je dat dan niet? Juist de manskerels die 't meest mopperen op de vrouwen waar ze de hele dag mee omgaan, kunnen diezelfde vrouwen het minst missen.

Sjaan: Weet je dat wel zeker?

Riek: Absoluut, daarover bestaat niet de geringste twijfel.

Anton (*op*): Hoe zit dat verdomme met de koffie? Zelf giet je je wel vol, maar voor mij arme donder is er nog niet één enkel kopje.

Sjaan: Ja ja, rustig maar, ik zal wel iets voor je organiseren.

Riek: Dan ben ik weg. En zoals gezegd meneer Ganzewinkel, deze leefwijze is beslist niet de gezondste... zwaai zwaai...

Sjaan: Zeg Anton, vóór alles wil ik nu eerst weten hoe dat zit met die brieven waar je het over had. Wat schrijft dat mens dan?

Anton: In de eerste brief dat ze wist dat de buit bij ons in huis was en ook precies om welk bedrag 't ging en dat ik 't met de dood zou bekopen als ik de politie inschakelde.

Sjaan: In de eerste zei je? En wat dan in die daarna?

Anton: Steeds hetzelfde. Eerstens dat ik ervoor moest zorgen dat de poen altijd beschikbaar was en tweedens dat geen cent mocht ontbreken, daar dat ook zeer schadelijk zou zijn voor m'n gezondheid.

Sjaan: Gossie, daarom kon je de politie niet inschakelen en moest je het spul hier in huis bewaren. Maar eh, die brieven, zijn ze ondertekend?

Anton: Alleen maar 'n naam. Conchita Pitrelli, anders niets.

Sjaan: Dat zal dus de vriendin zijn van die killer.

Anton: Nou ja, vriendin... ik denk eerder dat 't een handlangster is. Bij die overval waren immers twee personen betrokken.

Sjaan: En eh, die brieven... heb je ze nog?

Anton: Dacht je nu werkelijk dat ik zo iets zou weggooien?

Sjaan (*Anton naar z'n kamer loodsend*): Laat ze dan maar eens zien. Ik als vrouw zal er misschien meer uit kunnen opmaken dan jij.

Anton (*mee af*): Maar zeker, jij hebt immers gestudeerd voor helderziende.

Astrid (*achter bühne*): Riek is vertrokken. Kijk eens voorzichtig.

Hilke (*kijkt voorzichtig*): De kust is veilig, kom maar. (*alledrie op, Cindy gaat op rechtse stoel aan tafel zitten, Hilke geheel links op de bank, Astrid haalt kandelaar met kaars tevoorschijn, zet die midden op tafel, gaat zelf op rechtse leuning bank zitten*)

Cindy (*onder opkomen*): ...maar ik geloof er niet meer in. En zelfs als 't zou lukken, wat schieten we er dan nog mee op?

Hilke: Als ma zou horen hoe het ons na haar dood vergaan is, zou ze

zich omdraaien in d'r graf.

Cindy: Zou best kunnen, er staat nog steeds geen zware steen op.

Hilke: Nee, alleen maar zo'n goedkoop houten kruisje.

Astrid (*beetje korzelig*): Moet dat nou...? Ik denk dat pa vroeger geen geld had voor 'n dure steen, en nu misschien ook nog niet.

Hilke: Ik geloof veel eerder dat hij 'n regelrechte vrek is. Je weet best dat hij alleen maar iets afschuift voor 't allernoodzakelijkste en dan nog met pijn en moeite.

Cindy: En dan moet 't ook nog 't goedkoopste van 't goedkoopste zijn. We mogen nog blij zijn dat Hilke zo goed met naald en draad overweg kan, anders waren we er nog erger aan toe.

Hilke: Voor mij is pa al die jaren aan 't oppotten geweest.

Astrid: Nee nee, nu doen jullie 'm onrecht. Financieel heeft hij 't echt niet breed gehad, want bedenk wel: pa is géén asielzoeker, maar slechts een werkloze weduwnaar met drie dochters.

Cindy: En jij bent dus van mening dat hij niets aan de kant heeft kunnen leggen?

Astrid: Van de aalmoes, waarmee onze regering het eigen volk afscheept, in elk geval niet.

Hilke: Dat klinkt alsof hij op een andere wijze wèl kans heeft gezien iets te sparen.

Astrid (*aarzelend*): Ja en nee... Ik weet zelf niet wat ik ervan denken moet, maar ik heb, en dat is nu al zo'n vijftien zestien jaar geleden, eens iets gezien...

Cindy: Allé, vertel op!

Astrid: Luister, die middag liep ik doodgemoedereerd de kamer van pa binnen, zoals altijd, en toen zag ik 't liggen... als ik daar nog aan denk.

Hilke: Toe nou, maak 't niet zo spannend.

Astrid: Een diplomatenkoffertje, zo maar open en bloot op tafel, tot aan de rand gevuld met bankbiljetten en pa en Sjaan waren bezig de hele handel te tellen.

Cindy: Jeetje! En wat zeiden ze?

Astrid: Niets. Ze klaptten vlug het deksel dicht en deden net of ze het koffertje aan 't afstoffen waren. Maar van die tijd af mocht ik nooit meer alleen op de kamer komen.

Hilke: En denk je dat het er nog altijd is?

Astrid: Daar ben ik bijna zeker van. Een paar jaar later, toen ik al wat meer lef had, ben ik eens, op 'n moment dat ik alleen thuis was, gaan zoeken en toen vond ik 't, onder in de kast.

Cindy: En Sjaan was er toen bij zei je...? Hoeven we haar toch alleen maar eens te polsen.

Astrid: Ben ik inderdaad al lang van plan geweest.

Hilke: Maar stel dat we zekerheid krijgen, wat dan nog? Veranderen zal er toch niets. Eens lekker gezellig uitgaan mag niet... op 't knuffelen met 'n vrijer in 't park staat tien jaar huisarrest...

Cindy: En op het met dezelfde vrijer in 't nest duiken de doodstraf.

Hilke: Ik zweer 't je, over een paar jaar lopen we in de AOW en weten nog niet eens hoe "het" gaat.

Cindy: Zeg maar liever hoe "het" gegaan zou kunnen hebben.

Astrid: Och, nu hoor dat stel arme wichten toch... Net of jullie zoveel tekort komen. Ik heb mijn ogen toch niet in m'n zak.

Cindy (*ondeugend*): Ik anders ook niet hoor. Ik heb al vaker gezien dat jij stiekem iemand bij je binnenliet. En altijd op avonden dat je met de administratie van het bejaardenhuis bezig was en niet gestoord mocht worden.

Hilke (*lachend*): Wat hoor ik daar over ons oudste oerdegelijke zusje?

Cindy, vind je dat nu eerlijk? Zij knijpt de kat in 't donker en laat ons, zonder het geringste gewetensbezwaar, verslakken tot oude jonkvrouwen.

Cindy: Wat is 't voor iemand Astrid? Kennen wij 'm?

Astrid: Tuurlijk... die van Grootjans... de oudste van de twee.

Cindy: Van Grootjans...? Hoor je dat Hilke? Die van ons heeft het helemaal niet hoog in d'r bol. Vandaag of morgen wil ze niet eens meer iets met ons te maken hebben.

Hilke: Ja ja, ik heb al genoeg gehoord. Madam ontvangt chique aan huis, compleet met alle kapsones en wij, van de goedkope klasse, moeten onze hele entourage alsmaar naar de Fillestijnen laten helpen in een of ander portiekje.

Cindy: Of je gelijk hebt. En als 't een beetje tegenzit loop je ook nog 'n paar dagen krom vanwege het feit, dat je toevallig met je rug tegen de knop van 'n voordeur geperst werd.

Astrid: Weet je wat jullie zijn? 'n Stel beginnelingen. Als je wat van je leven maken wilt, en dan ook nog met zo'n ouderwetse pa in de buurt, moet je je iets laten invallen.

Cindy: Jij hebt makkelijk kletsen. Als "ik" een eigen onderkomen had wist ik 't ook wel.

Astrid: Dat heeft er niets mee te maken... Denken jullie soms dat ik echt drie dagen per week naar het bejaardenhuis ga?

Hilke: Jij gaat niet... maar waar blijf je dan al die tijd?

Astrid: Bij m'n kloris natuurlijk, waar anders.

Hilke (*verschiet*): Ooooh.

Astrid: Zo werkt dat! Voordat ik echt in dat bejaardenhuis terecht kom, wil ik eerst wat van 't leven gehad hebben.

Cindy: Maar eh, ons iets laten invallen zei je, wat bedoel je daarmee?

Astrid: O nee zeg, wat ben jij traag van begrip. Luister, op die daar (*nikt op linkse kamer*) staan alleen wat oude spullen en die daar (*nikt op rechtse kamer*) wordt net zo min gebruikt. Nou dan, begin je daar toch gewoon het een of ander.

Hilke: 'n Dameskapsalon of breiwinkel of zo?

Astrid: Zijn dat nu zaken waarvan het logisch is dat er mansvolk in en uit loopt? Cindy, jij bent goed in taal. Nou, dan begin je daar (*nikt op rechts*) 'n taalinstituut voor buitenlanders.

Cindy: Voor buitenlanders? Joop laat me alle vier de hoeken van diezelfde kamer zien als ik daar vreemde kerels ga ontvangen.

Astrid: Achterlijk Jetje, dat instituut is toch maar 'n dekmantel. Je ontvangt er hem toch ook maar alleen.

Cindy: Kan niet. Joop is van hier en pa zal 'm beslist kennen.

Astrid: Ik zei toch ook voor buitenlanders. Je moet 'm verkleed laten komen als Chinees, of Turk, of voor mijn part als Arabier.

Cindy (*peinzend*): Als Arabier... dat zou misschien wel kunnen.

Hilke: En ik moet dan zeker weer droogslijpen, want ik heb niets anders geleerd dan dameskleding maken.

Astrid: Heel eenvoudig. Maken we van die daar (*nikt op links*) toch gewoon 'n atelier voor dames-maatkleding.

Hilke: Ho ho, moment even. Die waar ik omgang mee heb heet toevallig Klaas en niet Klazina.

Astrid: Is dat nu 'n probleem? Trekt hij toch gewoon 'n jurk aan.

Hilke: Zo dol krijg ik Klaas nooit.

Astrid (*ongeduldig*): Dan riskeert hij 't er maar op, maar nu wil ik er verder geen woord meer..

Anton (*op uit kamer*): ...Zo vaak in handen heb gehad, maar ik heb nog wel ergens 'n envelop... (*naar kast, haalt er 'n envelop uit*)

Cindy (*achter haar hand, in paniek*): Astrid, je korte broek. (*Astrid gaat geschrokken heel vlug en zedig achter de tafel zitten*)

Anton (*heeft iets gemerkt, weet niet wat, argwanend*): Zijn jullie soms weer iets aan 't uitspoken?

Astrid: Nou nee pa, maar eh, Cindy en Hilke zijn 'n beetje jaloers op mij omdat ik mijn bezigheden heb in 't bejaardenhuis en nu zouden zij ook graag wat om handen hebben.

Anton (*argwanend*): Wat je niet zegt.

Astrid: Ja ja, Hilke zou op die kamer (*nikt*) graag 'n atelier voor damesmaatkleding beginnen en Cindy op die daar (*nikt*) 'n Nederlands taalinstituut voor buitenlanders.

Anton: En waarom uitgerekend voor buitenlanders?

Astrid: Maar pa, ons eigen volk kent 't Nederlands toch al.

Anton: Dat is waar. Maar eh, brengt 't ook nogal wat op zo iets?

Astrid: Och pa, 't gaat in feite niet zo zeer om het grote geld, maar meer om... ja, hoe zal ik 't zeggen... weet u, ik doe mijn werk immers ook puur uit eh... puur uit liefde, begrijpt u. (*Hilke maakt geluid van ingehouden proesten*)

Anton (*argwanend, blik op Hilke*): En?

Astrid: Hilke is al de hele tijd aan 't niezen... wat die heeft.

Anton: Nou ja, ik heb er geen bezwaar tegen, zo lang jullie maar niet om geld komen.

Astrid: Maar nee pa, aan investering hebben ze niets nodig.

Anton: Maar eh, als hier vreemd volk over de vloer gaat komen, eis ik wel dat jullie er een beetje betamelijker bij gaan lopen.

Astrid (*voorzichtig*): Iets... iets moderner bedoelt u?

Anton (*valt uit*): Iets moderner? Is dit niet al erg genoeg? Vrouwen hebben een andere taak op deze wereld dan als wandelende schilderijen door het leven te gaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto